

Doc 05780

המיוחל לא יבוא. החלו חדירות מעבר לגבול, תחילה — של גנבים המחפשים רכוש שקל לשאתו; אחר כך, גם של חבלנים-לשמם, יורים מן המארב ומניחי מוקשים. אבל הציבור טרם פקח עיניו. עדיין האמין כי השלום על הסף, ועל כן — צה"ל מיותר וההוצאות עליו — בזבוז. על "החיל המקצועי", איש-הקבע, הביטו בבוז, ראו בו "פאראזיט" או לכל היותר — "שלימזל", שלא הצליח למצוא עבודה אזרחית...

בתוך אווירה זו — עסק מרדכי מקלף בשלו. בשקט ובהתמדה, כדרכו. הוא לא נשא עיניו למעלה בתקווה. מאמין היה כי הגיע אל סוף קידומו. אולי אפילו חש חוסר בטחון ביכולתו לשאת את איצטלת ראש המטה. אבל — הדבר לא הטרידו. היה ברור לו כי בן גוריון שם עינו על משה דיין לכהונת הרמטכ"ל הבא — והוא קיבל את הבחירה.

לעצמו לא ביקש אלא קצת מנוחה. עייף היה מארבע שנות שירות ללא הפוגה, ללא חופשה. ועל כן, כאשר הוצע לו לצאת לשנת-השתלמות באו"ל (על מנת שבפרק זמן זה יחליפו משה דיין וכך ייכנס לעובי הקורה של עבודת-מטה), קיבל את ההצעה ברצון, אפילו בהכרת-טובה.

בדצמבר 1952 יצא ללונדון. בן גוריון כתב לו אז פתק-פרידה: "צאתך לשלום ושובך לצה"ל בשלום". לא הכותב ולא המקבל לא העלו על דעתם כי ברכת-השיבה תתגשם במהירות כה גדולה.

כי דיין סירב להכנס לתפקידו הפנוי של מקלף. הוא הסביר לידין כי "הוא לא קורץ מחומר של סגנים". ויגאל ידין, שידע עד כמה זקוק סגנו לחופשה, עמס על עצמו גם את תפקידי הסגן — ובלבד שלא להחזירו מלונדון.

אבל גם ידין היה עייף. ונטל התפקיד הנוסף לא הקל עליו. וגם לא החיכוכים הנמשכים עם הממשלה, על תקציבים וכח אדם; גם לא — האווירה האנטי-צה"לית שברחוב.

מקלף עם בן-גוריון: לידו לבון, אל"מ עזר ויצמן בהתייעצות.

סגן אלוף מקלף חותם על הסכמי שביתת-הנשק: ברקע יוסף תקוע, היום שגריר ישראל באו"ם.

